

for en vis enkelt Commune. Naar altsaa de andre Communer føle Trang til det Samme, som dette Lovudkast gaaer ud paa at indføre, og naar Lovgivningsmagten dog sættes i Virksomhed for at give en saadan Bestemmelse, saa kan jeg ikke see Andet, end at det kunde være meget ønskeligt, om de andre Communer ved denne Leilighed maatte kunne opnaae de samme Goder, som gjennem denne Lov vilde tilflyde en enkelt Commune.

Krieger: Det er blot for at være sikker paa, at jeg ikke opfattede den høitærede Indenrigsminister urigtigt, at jeg har begjært Ordet. Jeg tvivler dog ikke synderligt om, at jeg forstod ham rigtigt, naar jeg antager, at han er enig i, at Loven af 11te Februar 1863 § 16 ligefrem forudsætter, at Bortlægten først maa være bragt tilstede, inden der kan være Spørgsmaal om at benytte den særlige Bemyndigelse, som findes i nærværende Lovudkast. (Indenrigsministeren: Ja!) Forøvrigt vil jeg dog, netop i Anledning af det Spørgsmaal, som her er reist, have nævnt en Betragtning, som i alt Fald mellem anden og tredje Behandling af Kjøbstadcommunalloven turde for tjene at komme under Overveielse. Det kan gjerne være, at det stemmer med det almindelige Ønske at komme ind paa en vidtstrakt Afgang for Communerne til under Indenrigsministerens Sanction at udstede en vis Art af underordnede locale Love; men det er paa den anden Side dog altid en Sag, som fortjener Opmærksomhed, at ikke Lovgivningsmagten saa at sige svinder bort gjennem alle disse Bortlægter, og det kan altsaa vel fortjene Overveielse, om det ikke var rigtigt, at det i enhver Lov, der indrømmede særlig Bortlægtsmyndighed, blev udtrykkelig fastsat, at Gjenparten af de af vedkommende Commune vedtagne og af Indenrigsministeren stadfæstede Bortlægter altid skulde meddeles den Nøgtsdag, som derefter først traadte sammen, saa at man altid kunde have et Overblik over, hvad der var tilkommet, om jeg saa maa sige, som et Tillæg til den hele Lovgivning.

Da ikke Flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling sattes under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 49 Stemmer.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af Forslag til Lov, indeholdende Tillæg til Lov om Eftertryk af 29de December 1857.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1489—90.)

Krieger: Efterat jeg ved Sagens Indbringelse har omtalt Anledningen til, at dette Lovforslag nu fremkommer, paaligger det mig ved Sagens første Behandling kortelig at gjøre Rede for de Betragtninger, i Kraft af hvilke Forslagsstillerne have troet at burde tilraade det ærede Thing Vedtagelsen af en Lov af det Indhold, som her foreligger. Det vil være i Thingets ærede Medlemmers Erindring, at dette Forhold først har faaet en udtømmende Behandling i vor Lovgivning ved Loven af 29de December 1857. Det hele Forhold er overhovedet af dem, som først i de sidste 80 Aar, — jeg kan sige, først siden den franske Revolution — ere blevne Gjenstand for en nærmere og en dybere legislativ Behandling; tidligere har man væsentligst hjulpet sig enten som f. Ex. hos os ved ganske korte almindelige Bestemmelser, der indeholdt et Forbud mod Eftertryk af noget tvivlsomt Omfang, eller, hvad der især andesteds var meget almindeligt, ved specielle Privilegier. Det er en naturlig Følge af Samsundsforheldenes Udvikling i det Hele, at de Forhold, der tidligere ikke egnede sig til en legislativ Behandling, efterhaanden vinde en saadan Fasthed og et saadant Omfang, at Lovgivningsmagten seer sig istand til at gjøre dem til Gjenstand for sin Virksomhed. Det Princip, som gaaer igjennem vor Lov af 1857, er dette, at Forsfatterens Ret til Offentliggjørelse af Skriftet beskyttes imod fremmede Indgreb i et saadant Tidrum, som Lovgivningen finder passende. Forsfatterens personlige Bestemmelse er det, der staaer i Forgrunden. Med Tilsidefattelse af de sædvanlige Arveregler gjælde hans Contracter eller testamentariske Dispositioner for det hele Tidrum, hvori Beskyttelsen varer; men, hvis han